

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.
(Priloga Vrtnu.)

Štev. 7.

Ljubljana, dne 1. julija 1895.

III. tečaj.

Kdo jih je varoval?

Mama, ljuba mama, ali smem iti po jagode?« prosila je Srimčeva Fricika v četrtek popoldne svojo dobro mamo.

»Ali si že spisala nalogo in znaš vse, kar so ti ukazali v šoli?« poprašajo skrbna mama.

»Že vse znam in nalogo sem tudi že spisala«, odgovori vesela Fricika. Vendar (to vam pa le tiho povem, da ne izve Fricika) prav lepo ni bila spisana naloga. No, morda je bilo pero slabo in papir, morda pa tudi Fricika, ker pisala ni posebno skrbno.

Ker je pa naša mala znanka vendar dopoludne mirno sedela pri svoji učni mizici in gledala v šolsko knjigo, so ji mama, če prav ne posebno radi, vendar-le dovolili iti po jagode.

To vam je bilo sedaj veselje in skakanje pri Srimčevih. Slamnik, košarica, vse, vse je letelo okoli Fricike, ko se je napravljala po jagode v Kozlješki hrib. Če je bila Fricika tudi tako urna, ko so jo v šoli kaj vprašali, gotovo jo bodo gospodičina Ana letos upisali v »zlato knjigo«.

Gredoč mimo Poštних pokliče Fricika še svojo prijateljico Štefanko, da bi šla z njo. Jagode so namreč bolj sladke, če jih več nabira in zoblje. Pri Poštних pa ni šlo kar tako gladko. Štefanka si ni upala mame prositi, da bi ji dovolili. Slednjič se je pa vendar toliko osrčila, da je prosila. In mama so ji le dovolili; saj veste, kako je z otroci: Če prošnje ne zmorejo, pa solze pritisnejo.

»Oh, ko bi šla še Pepina z nama«, se spomni Štefanka.

»Pojdiva jo poklicat, ona vé, kje rastejo najlepše jagode«, misli Fricika.

Furlanijeva Pepina je ravno brala iz »Angeljčka« tisto pesnico »Angelj varih«, ko prideta k nji Fricika in Štefanka. Tukaj je bilo treba zopet prositi, da so Pepini dovolili iti po jagode. Tako so bile premagane vse ovire s prošnjami in solzami in veselo so šle te tri prijateljice proti Kozljeku.

Pot do tam ni posebno dolga. Če imaš urne noge pa lahko vest, prideš tje iz naše vasi v četrť ure. Pod hribom izvira bister studenček, na bregu pa rastejo rumene zlatice, po katerih preletavajo lahki metuljčki. Blizu potoka pa stoji znamenje s podobo Križanega. Tu sem so se hodile večkrat sprehajat vaše učenke. Križ pa so včasih okitile s poljskimi cvetkami. Tudi naše znanke so se danes ustavile na tem kraju. Natrgale so nekaj rožic in z njimi so olepšale podobo Zveličarjevo.

»Še malo pokleknimo in molimo tukaj pred znamenjem, da nas Bog obvaruje nesreče«, pravi Pepina.

»Jaz sem tudi tako mislila — jaz tudi«, zakličeta Štefanka in Fricika. Nato vse tri pokleknejo in izmolijo »Očenaš« za srečno pot.

V Kozljeku je bilo mnogo zrelih, lepo rudečih jagod. Naše tri učenke so se jim kar smejale ter skušale, katera bo imela prva polno košarico. Ni še potekla ura, že so bile polne posodice. »Sedaj pa še malo jagod za naše zobe«, pravi Štefanka in začne pridno trgati in zobati sladke jagode. Ko je še Pepina nabrala šopek za Ličanovo Zorko in Fricika za svojo tetiko, vrnejo se proti domu.

Gredoč pridejo zopet do studenca. Urno si tu začno umivati od jagod rudeče prste. Štefanka postavi košarico na skalo in sede k studencu. Z jedno roko se opre na breg v travo, pa »O joj! . . . moj Bog, kača, kača!« zakliče vsa prestrašena. Nič hudega ne sluteč je bila položila roko na pisanega gada, ki je zvit ležal v travi. Videla je, kako je bil že privzdignil glavo, da bi jo ugriznil. Hitro so pograbile košarice ter bežale proti cesti. Srce jim je glasno bilo in komaj so dihale. Ko so se nekoliko umirile, pravi Pepina: »Sam angeljček varih nas je varoval.« Prišedši do znamenja, pred katerim so klečale pred jedno uro, zopet pokleknejo in se zahvalijo Bogu, da jih je obvaroval tolike nesreče. Sklenile so, da bodo prišle večkrat k znamenju molit in ovenčat Jezusa, ki je poslal angeljčka, da jih reši iz nevarnosti.

Znamenje blizo studenca pa je dan na dan ovenčano s svežimi cveticami. In če vprašaš, kdo to dela, porekó ti: »Furlanijeva Pepina, Poštna Štefanka in Srimčičeva Fricika.«

Fr. —ek.

Poletne podobice.

(Piše Janko Barlé.)

II.

Nastopila je tista dôba, ko je najbolj prijetno v senci pod košatimi drevesi. Zeleno listje se je tako razprostranilo, da se morajo na njem ustaviti celo pekoči solnčni žarki in zadaj se širi prijeten hlad, posebno če še hitri veterc malo pošepeče med onimi velikimi in malimi vejicami. Da, ugodno bi bilo tamkaj, ali marljivi kmet se pač ne utegne ondukaj hladiti, ker ga mnogo in mnogo opravil zove drugam. Na polju vse mrgoli pridnih delavcev in delavk in sto in sto solnčnih žarkov se upira vanje in jim boža že tako zagorela lica. Znoj teče v curkih, grlo se suši, vendar človek živi v potu svojega obraza, katerega se pa poštenjak ne boji, saj vé, da mu ga bo obilno poplačal dobri Bog, ko pride rodna jesen.